9/56

Η ΙΜΠΕΡΑΤΟΡΙΚΗ
ΙΟΥΛ. 1902

Σμυρνέως

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1902 ΑΡΙΘ. 46

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ . . . 25

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν — Περιγραφὴ ἀρχαίου κώδηκος ἀποκειμένου ἐν τῇ ἐν Αὐλῶνι τῆς ἐπαρχίας Βελεγράδων ἱερᾷ μονῇ τῆς Παναγίας τοῦ Σβέρνιτζ — Νέα ἐπίσημά τε καὶ ἄλλα διδόμενα πρὸς κρίσιν περὶ τῆς πίστεως τῶν παλαιοκαθολικῶν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Κοινοποιήσεις — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Η ΕΚΛΟΓΗ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀνηγγέλθη μὲν ἐγκαίρως ὑφ' ἡμῶν, κατὰ δὲ τὰς διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων γνωσθείσας εἰδήσεις, ἀσπασίως ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ πάντων τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους.

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη χαρμονικῶν αἰσθημάτων τοῦ τῆς Ἑλλάδος ὀρθοδόξου λαοῦ καὶ κλήρου, κατ' αὐτὰς ταύτας τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἐφημερίδων, δικαιολογεῖται διά τε τὴν ἐπικρατήσασαν μεταξὺ τῶν τε σεβασμιωτάτων συνοδικῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτοὺς ὁμοφωνίας καὶ συνετῆς συμπράξεως, διά τε τὰς ποιμαντικὰς ἀρετὰς καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ζῆλον, ὃν ἐπεδείξατο δεκαετίαν ὅλην περιφραδῶς διευθύνων τὴν ἄλλοτε περίκλυτον μητρόπολιν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ὁ νῦν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος. Ποιμαντορία δεκαετὴς ἐπὶ προγράμματος, οὕτως εἰπεῖν, ἀμεταπτώτως ἐφαρμοσθέντος ἐλπίζομεν ὅτι θέλει συνεχισθῇ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, οὗ τὰ ὑπὸ συνθηκῶν διεθνῶν κεκανονισμένα ὅρια εἰσὶν αὐτὰ τὰ ὅρια, ἐφ' ἃ ἐξαπλοῦται ἡ κανονικὴ δικαιοδοσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὡς πρόεδρος τῆς συνόδου ταύτης, τῆς ἀνωτάτης ἐν τῷ βασιλείῳ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ κατὰ τὸν σεπτὸν συνοδικὸν τόμον τῆς 29 ἰουνίου 1850 καὶ κατὰ τὸν ἑλληνικὸν νόμον τῆς 9 ἰουλίου 1852, ἔχει στάδιον εὐρύτερον τοῦ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἣν τέως ἐποίμαινε, πρὸς συνέχισιν τῆς ἐν ὁρίοις στενοῖς τέως ἀναπτυχθείσης διοικητικῆς καὶ ποιμαντικῆς αὐτοῦ ἱκανότητος, οἱ δὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ ἱερώτατοι σύνεδροι οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσιν ἀποδέχεσθαι μετὰ συζήτησιν ἢ συμπλήρωσιν τὰ αὐτοῖς ὑποβαλλόμενα παρ' αὐτοῦ. κατὰ τοὺς ἱεροὺς πάντως κανόνας, οὓς ἐπιβάλλουσί τε καὶ συνιστῶσιν ὅ τε συνοδικὸς ἱερὸς τόμος καὶ ὁ νόμος ὁ κοσμικός, ὧν ἐμνήσθημεν ἄρτι, καὶ ὧν κανόνων τὴν ἀσινῆ τήρησιν καὶ διαφύλαξιν ὡμολόγησαν κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν οἱ ἁγιώτατοι ἀρχιερεῖς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Ταῦτα πάντα βεβαίως εἶχον ὑπ' ὄψιν οἱ ἱερώτατοι συνοδικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος οἱ γινώσκοντες σαφῶς ὅτι οὐδενὶ ἔξεστι τοὺς προδηλωθέντας κανόνας ἀθετεῖν, παρὰ τὰς θεοπνεύστους διατάξεις Συνόδων οἰκουμενικῶν καὶ θεσπισμάτων εὐσεβῶν αὐτοκρατόρων. Διὸ παράδοξος ἡμῖν ἐφάνη ὁ διὰ πα-

ΗΑΥΚΟΒΑ ΕΠΙΤΕΧΝΙΚΟΒΑ

σῶν τῶν ἐφημερίδων γνωστὸς πᾶσι γενόμενος τρόπος τῆς ἐκλογῆς τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Τὸ ἐρωτᾶν φανερῶς τὴν γνώμην τῶν ἁγιωτάτων πέντε συνοδικῶν, λαμβάνειν οὕτως εἰπεῖν ἐκ προτέρου τὴν ψῆφον, ὑπογράφειν πρακτικὸν ἀμέσως, ὡσεὶ προῦκειτο ἐκλογὴ προέδρου συλλόγου τινὸς ἡμεροβίου ἢ θνησιγενοῦς ἀδελφότητος, ἀπάγουσι καὶ τῶν ὑπὸ Συνόδων ἱερῶν θεοπνεύστως ὁρισθέντων, καὶ τῶν ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀνατολῆς παραδεδομένων τε καὶ εἰθισμένων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν κοσμικῶν νόμων, οἵτινες, τὰ κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διατάττοντες τῇ 9 ἰουλίου 1852, ἐν ἄρθρῳ Δ' ὥρισαν τὸ γίνεσθαι «μετάθεσιν ἐπισκόπου τηρουμένων τῶν κανόνων ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ παρὰ πάσαις ταῖς λοιπαῖς ὁμοδόξοις τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαις». Ταῦτα δὲ καθωρίσθησαν, ὡς οὐδένα λανθάνει τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος πεπαιδευμένων κληρικῶν, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ὀπτοῦ συνοδικοῦ τόμου: ὅπως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κανονισθῶσι διὰ συνοδικῆς πράξεως μὴ ἀντιβαινούσης τὸ παράπαν τοῖς ἱεροῖς κανόσι τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν Συνόδων καὶ τοῖς πατροπαραδότοις ἐθίμαις καὶ ταῖς διατυπώσεσι τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιθυμοῦμεν καὶ εὐχόμεθα νὰ μάθωμεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν διεξήχθη ὑπὸ συνοδικῶν ἱερωτάτων, οὐχὶ ὡς ἀναγράφουσιν αἱ ἐφημερίδες πᾶσαι, ἀλλ' ὡς ἐμπρέπει εἰς ἱερὰν πρᾶξιν, οἵα ἡ μετάθεσις καὶ προβολὴ τοῦ σεβασμιωτάτου προέδρου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς διοικούσης ἐν ἁγίῳ Πνεύματι τὴν ὀρθόδοξον τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίαν, καθόσον μάλιστα τὸ τῆς πράξεως ἱερὸν οὐ λανθάνει τόν τε ἐπ' ἀγαθαῖς ἐλπίσι διορισθέντα νέον παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ βασιλικὸν ἐπίτροπον, καὶ τὸν ἐξοχ. ὑπουργὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, τὸν κάλλιστα γινώσκοντα τό τε ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον καὶ τὸν βυζαντινὸν νόμον καθόσον ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ πολιτεύεται.

Ἐπίσης εἰλικρινῶς ποθοῦμεν νὰ μάθωμεν κατὰ πόσον ἀκριβῶς ἢ ἐσφαλμένως ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἐν στιγμῇ συγκινήσεως ἱερᾶς ἀνεγράφησαν τὰ ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ προσφωνηθέντα, διότι ἀμφιβάλλομεν ἐὰν οἱοσδήποτε μητροπολίτης πιστεύῃ πραγματικῶς ἑαυτὸν ἀρχηγὸν πάντων τῶν ἑλληνιστὶ λαλούντων ὀρθοδόξων, πρόεδρος ὢν συνόδου διοικούσης Ἐκκλησίαν λειτουργοῦσαν ἐντὸς κράτους ἔχοντος ὅρια κεκανονισμένα. Ἐὰν εἴπῃ τοιοῦτόν τι ὁ πρωθιεράρχης τῶν κατὰ τὴν ἑῴαν λῆξιν ἁγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, οὐδεὶς ἀντιλέγει, ἅτε τῶν αἰώνων ἤδη κυρωσάντων αὐτῷ τὸ τοιοῦτο δικαίωμα. Συνόδου δὲ πρόεδρος ἐν γεωγραφικοῖς ὁρίοις ἐργαζομένης, οὐδαμῶς ἀγνοεῖ βεβαίως ὅτι τὸ μεθίστασθαι τῶν ὁρίων τούτων, καὶ εἰσάγειν ἑαυτὸν ἐν ἑτέραις Ἐκκλησίαις, ἐπὶ καταστάσει ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων μὴ προσηκόντων αὐτῷ, παρὰ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐμποδίσθη. Οἱ γινώσκοντες τὰς ἱερὰς καὶ θεσπεσίας διατάξεις καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐστηριγμένας ἀνθρωπίνας τε καὶ κοσμικὰς περὶ διοικήσεως Ἐκκλησιῶν βεβαίως συμφρονοῦσιν ἡμῖν ὅτι καὶ τύπος ἐκλογῆς ἀκανόνιστος καὶ τάσις πρὸς εἴσοδον οἱουδήποτε προέδρου Συνόδου Ἐκκλησίας αὐτοκεφάλου εἰς δικαιοδοσίαν, εἰς ἣν οὐδ' ὑπὸ Συνόδων, οὐδ' ὑπὸ τόμων καὶ διαταγμάτων ὡρίσθη, προξενοῦσιν ἡμῖν ἔκπληξιν, ἣν διατυποῦμεν μετὰ παρρησίας ὀρθοδόξων γινωσκόντων ὅτι, ἀπὸ τῆς Α' οἰκουμενικῆς ἁγίας Συνόδου, καὶ πολλῷ πρὸ αὐτῆς βεβαίως, ἐπεβλήθη τε καὶ συνεστήθη πᾶσι τοῖς εὐσεβῶς ζῆν αἱρουμένοις κρατεῖν τὰ ἀρχαῖα ἔθη καὶ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἐν τῇ διοικήσει τε καὶ τῇ ποιμαντορίᾳ, γινωσκόντων ὅτι ταῦτα διατάττουσιν ἱεροὶ κανόνες, «οἳ καὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι καὶ ἅπασαν τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν κοσμοῦντες πρὸς θείαν ὁδηγοῦσιν εὐσέβειαν».

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ
ἀποκειμένου ἐν τῇ ἐν Αὐλῶνι τῆς ἐπαρχίας Βελεγράδων ἱερᾷ μονῇ τῆς Παναγίας τοῦ Σβερνέτζ

Τεῦχος συγκείμενον ἐκ μεμβρανίνων φύλλων τριακοσίων ἑπτὰ (307), ὕψος τοῦ φύλλου 0,24. πλάτος 0,20 τοῦ γ.μ. Ἑκάστη σελὶς αὐτοῦ περιέχει σειρὰς 24. Ὁ κώδιξ οὗτος περιέχει τὸ κείμενον τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς εἰδήσεως «Ὑπόθεσις κανόνων τῆς τῶν εὐαγγελιστῶν συμφωνίας».

Εὐσέβιος Καρπιανῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

«Ἰμμώνιος μὲν ὁ Ἀλεξανδρεὺς πολλὴν, ὡς εἰκὸς φιλοπονίαν καὶ σπουδὴν εἰσαγηοχὼς, τόδ' ἡμῖν

καταλέλοιπεν Εὐαγγέλιον, τὸ κατὰ Ματθαῖον, τὰς ὁμοφώνους τῶν λοιπῶν εὐαγγελιστῶν περικοπὰς παραθείς» κ.τ.λ.

Εἶτα ἡ ὁδηγία τοῦ Εὐσεβίου καὶ ἔπονται τὰ κανόνια τῆς συμφωνίας ἐν τετραγώνοις ταινίαις περιεχόμενα πεποικιλμέναις διὰ χρυσίου καὶ διαφόρων ζωηρῶν χρωμάτων καλύπτοντα φύλλα 7· ἐπὶ τοῦ ὀγδόου φύλλου δεξιᾷ τῷ ὁρῶντι ἐν προμετωπίδι ἀναγινώσκεται «Ματθαίου τόδε ἔργον ἀρτιοπόνοιο τελώνου, ὃς τόκον ἔρρασε θεῖον ἀπειρογάμοιο γυναικός, ἣ τέκεν ἄσπορον υἱόν, ὃν οὐχ ἅδων οὐρανὸς εὐρύς Χριστὸν ἀειζώοντα. Θεὸν βροτῶν αὐτὸν εὑύντα». Μετὰ ταῦτα ἔπονται διὰ κιναββάρεως αἱ ὁδηγίαι τῆς εὑρέσεως τῶν ἑωθινῶν Εὐαγγελίων ἐπασχολοῦται μετὰ τῶν εἰρημένων φύλλα 7.

Εἶτα ἔπονται τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου τὰ κεφάλαια ἀνιόντα εἰς 68 καὶ διαιρούμενα· οἷον Α' «περὶ τῶν μάγων», Β' «περὶ τῶν ἀναιρεθέντων παίδων» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, φύλλα 3· ἐπὶ τοῦ τρίτου τούτου φύλλου ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι φαίνεται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ Ματθαίου ἐπὶ τεμαχίου μεμβράνης προσκεκολλημένη, διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἐπεξειργασμένη. Ὁ εὐαγγελιστὴς ἐπὶ θρόνου καθήμενος βλέπει πρὸς τὰ δεξιά, ἔχει δ' ἔμπροσθέν του ἀναλόγιον, ἐφ' οὗ κεῖται μελανοδοχεῖον· ἐπὶ τῶν γονάτων του κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός του βιβλίον, γράφει ἐν αὐτῷ διὰ τῆς ἑαυτοῦ δεξιᾶς. Εἶτα ἄρχεται τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου οὗ προτέτακται ⌐¬ πεποικιλμένον διὰ διαφόρων ζωγρῶν χρωμάτων καὶ πτηνῶν· ἅπαν τὸ κείμενον καλύπτει φύλλα 77. Ἐν τέλει δὲ τούτου γέγραπται διὰ κιναββάρεως «Τέλος τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὅπερ ἐξεδόθη μετὰ $\overline{\text{ΗΧ}}$ ὀκτὼ χρόνους τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως ††† $\overline{\varsigma'}$. $\overline{\text{ΒΧ}}$ (ἤτοι στίχ. 2600).

Μετὰ τὸν Ματθαῖον ἔπονται τὰ κεφάλαια τῶν ὑποθέσεων τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου καὶ ἡ ἱερὰ τούτου εἰκὼν ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπουσα, ἀπασχολοῦσι δὲ ταῦτα τρία φύλλα. Τὸ Α' κεφάλαιον διαπραγματεύεται περὶ τοῦ δαιμονιζομένου, τὸ Β' περὶ τῆς πενθερᾶς Πέτρου καὶ οὕτω καθεξῆς· ἅπαντα τὰ κεφάλαια εἰσὶ 48, γεγραμμένα διὰ χρυσῆς μελάνης ὡς καὶ τὰ προηγούμενα. Εἶτα δεξιᾷ τῷ ὁρῶντι προτέτακται ⌐¬ ἓξ ἀνθέων πεποικιλμένον διὰ ποικίλων χρωμάτων, ἐφ' οὗ κάθηνται δύο περιστεραὶ ἀντιμέτωποι κατεσκευασμέναι ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου γραφέως ἐκ χρώματος πρασίνου καὶ ἔχουσαι ἐνώπιόν των ἀγγεῖον, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὁποίου ὑψοῦνται ἄνθη ποικίλα· εἶτα διὰ κεφαλαιωδῶν γραμμάτων ἄρχεται «† Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον» καλύπτον φύλλα 50 καὶ ἕτερα φύλλα 3, τὰ ἔχοντα τὰς ὑποθέσεις τῶν κεφαλαίων. Ἐν τέλει δὲ τοῦ κειμένου φέρεται διὰ κιναββάρεως † «τέλος τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου στοίχοι $\overline{\alpha}$ $\overline{\chi}$ ὅπερ ἐξεδόθη μετὰ χρόνους δέκα τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως». Εἶτα ἄρχονται τὰ κεφάλαια τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου διὰ χρυσῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ Α' περὶ τῆς ἀπογραφῆς, τοῦ Β' περὶ τῶν ἀγραυλούντων ποιμένων καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀνερχόμενα ἅπαντα τὰ κεφάλαια εἰς 83, μεθ' ἃ ἕπεται ἡ εἰκὼν τοῦ εὐαγγελιστοῦ ἐπὶ τοῦ φύλλου ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι, βλέπουσα πρὸς τὰ δεξιά, ταῦτα δὲ καλύπτουσι φύλλα 4· μετὰ ταῦτα ἄρχεται τὸ κείμενον τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, οὗ προτέτακται ⌐¬ πεποικιλμένον ἄνθεσι παντοίων ζωηρῶν χρωμάτων. Τὸ κείμενον ἀπασχολεῖ ὁλόκληρα φύλλα 85. Ἐν τῷ τέλει ἀναγινώσκεται «† τέλος τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου, ὅπερ ἐξεδόθη μετὰ χρόνους 15 τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως $\overline{\Theta}$ξκμ». Μετὰ ταῦτα ἄρχεται τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον προηγουμένων τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καθημένου ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι, καὶ βλέποντος πρὸς τὰ ἄνω ἐν ἐκστάσει. Ταῦτα καλύπτουσι φύλλα 2· εἶτα προτέτακται ⌐¬ πεποικιλμένον δι' ἀνθέων τῶν λέξεων «Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην», καὶ εὐθὺς ἄρχονται τὰ κεφάλαια τῶν ὑποθέσεων· οἷον Α' περὶ τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου, Β' περὶ τῶν ἐκβληθέντων ἐκ τοῦ ἱεροῦ κ.τ.λ. εἰς 18 ἀνερχόμενα καὶ καλύπτοντα δύο φύλλα· μετὰ ταῦτα τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καλύπτον φύλλα 64. Ἐν τέλει δὲ τοῦ κειμένου φαίνονται τρία σημεῖα σταυροῦ †††, εἶτα διὰ μελάνης κοκκίνης ἀναγινώσκεται «τέλος τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Ἐγράφη ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ μετὰ 30 χρόνους τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐπανελθὼν δὲ αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ ἔγραψε τὴν δωδεκάλογον ἤγουν τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου». Μετὰ ταῦτα ἔπονται φύλλα 30 περιέχοντα διάφορα ἑορτῶν εὐαγγέλια ἐν προμετωπίδι τῶν ὁποίων γέγραπται «Συναξάριον περιέχον τοῦ ὅλου χρόνου τὴν ἀρχιτελείαν τοῦ τετραευαγγελίου» καὶ εὐθὺς «Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ ὄρθρῳ κατὰ Λουκᾶν» καὶ μετὰ τοῦτο διὰ κοκκίνης μελάνης «εἰς τὴν λειτουργίαν Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν», μετ' αὐτὸ πάλιν διὰ κιναββάρεως «Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου κατὰ Ἰωάννην». Ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις τούτοις οἷον τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν λειτουργίαν, τοῦ ἁγίου Νικολάου ὁμοίως, εἰς ὁσίους ὁμοίως, εἰς γυναῖκας ὁμοίως· μεταξὺ δὲ τῶν τοῦ Εὐαγγελίου διὰ μελάνης γραμμῶν φαίνονται καὶ αἱ περικοπαὶ τῶν Ἀποστόλων δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων.

Ὁ κώδηξ προφυλάττεται ἐκ δύο πινάκων, δέρματι μαύρῳ κεκαλυμμένων. Ἐπ' αὐτῶν πρὸς κόσμον φαίνονται τὰ ἑξῆς, οἷον ἐπὶ μὲν τοῦ ἀριστεροῦ πίνακος κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ γωνίας κοσμεῖται ὑπὸ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν ἐξ ἐλασμάτων ἀργυρῶν κατεσκευασμένων, ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἀργυρῶν εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ, τῆς παναγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΧΙΗΚΟΒΑ

τιμίου Προδρόμου, καὶ ὑπὸ ἀργυρῶν ἡλων, ὧν αἱ κεφαλαὶ ἀποτελοῦσιν ἡμισφαίρια, δι' ὧν τ' ἀνωτέρω ἀργυρᾶ ἐλάσματα εἰσὶ προσηλωμένα ἐπὶ τῶν πινάκων.

Ἔγραφον ἐν Ἀμισῷ τῇ 24 ὀκτωβρίου 1902.

† Ὁ Ἀμασείας ΑΝΘΙΜΟΣ

ΝΕΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΙΔΟΜΕΝΑ
ΠΡΟΣ ΚΡΙΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ*

Καὶ αὖθις πρὸς διασάφησιν.

(Ἀπάντησις πρὸς τὸν καθηγητὴν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Καζὰν κ. Α. Θ. Γοῦσεφ).

Ὁ κ. Α. Γοῦσεφ, καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Καζὰν (ἐν Ρωσσίᾳ), ἐν ἓξ ἄρθροις, ρωσσιστὶ γεγραμμένοις, λεπτομερῶς καὶ διὰ μακρῶν διέλαβε κατ' ἐξοχὴν περὶ τῶν ζητημάτων τοῦ Filioque καὶ τῆς μετουσιώσεως. Τὰ ἄρθρα ταῦτα κατ' ἀρχὰς ἐδημοσιεύθησαν ἐν διαφόροις θεολογικοῖς περιοδικοῖς· εἶς δὲ ἐκ τῶν φίλων τῶν πρὸς ἕνωσιν ἡμῶν τάσεων Ρώσσων ἀπέστειλεν ἡμῖν σειρὰν θέσεων[1] ἐκ τῶν ἄρθρων τούτων ἐν γερμανικῇ μεταφράσει, συνεχφράσας καὶ τὴν παράκλησιν, ὅπως αἱ θέσεις αὗται ἐξετασθῶσιν ἐξ ἀπόψεως τῶν δυτικῶν (παλαιο)καθολικῶν ἐκκλησιῶν, ὡς ἐγένετο ἤδη περὶ πολλῶν θέσεων τοῦ πρωθιερέως κ. Α. Μάλτσεφ (ἴδ. «Διεθν. Θεολογ. Ἐπιθεώρησιν» 1899 σελ. 104 κ. ἑξ.). Ἐκπληροῦντες τοίνυν τὴν παράκλησιν ταύτην ἐλπίζομεν νὰ παράσχωμεν καὶ πάλιν τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν εἰς τὸ μέγα καὶ θεάρεστον ἔργον τῆς τελειωτικῆς ἑνώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ πρὶν ὅμως ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπίκρισιν αὐτῶν τῶν θέσεων, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ κάμωμεν σπουδαίας τινὰς προκαταρκτικὰς παρατηρήσεις.

Ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς πρὸς τὰ μέλη τῶν ἀνατολικῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σχέσεσιν ἡμεῖς ἀδιασαλεύτως ἱστάμεθα ἐπὶ τοῦ ἅπαξ διὰ παντὸς δεκτοῦ γενομένου ἀμφοτέρωθεν ἐδάφους τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς μιᾶς, ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν συνόδων. Τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, καὶ μόνην αὐτήν, θεωροῦμεν ἡμεῖς **ὡς θείαν ἀποκάλυψιν** καὶ διὰ τοῦτο **ὑποχρεωτικὴν** ἐξ ἴσου διὰ πάσας τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἡ τοιαύτη ἄποψις, ἣν ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ Δύσει δὲν παρητήσαμεν οὐδὲ θὰ παραιτήσωμέν ποτε, εὗρε τὴν προσφυᾶ αὐτῆς ἔκφρασιν ἐν τῷ γνωστῷ λογίῳ Βικεντίου τοῦ ἐκ Λειρίνου Quod semper, quod ubique, quod ab omnibus creditum est. Ὁ καθηγητὴς Ὁσίννην ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Βόννης τοῦ 1875 ὡσαύτως ἀκριβῶς καθώρισε τὴν ἄποψιν ταύτην. Αἱ δηλώσεις αὐτοῦ, αἵτινες «ἄνευ ἀντιρρήσεως ἐγένοντο δεκταὶ» ἐν Βόννῃ ὑπὸ τῶν δυτικῶν καὶ τῶν ἀνατολικῶν καὶ ἃς ἡμεῖς, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ, ὡς ἐλπίζομεν, πρὸς τὰς ἀνατολικὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐπιδοκιμάζωμεν, εἶνε αἱ ἑξῆς·

1. Ἐν πάσαις ταῖς περὶ ἑνώσεως ἀποπείραις καὶ διαπραγματεύσεσι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἀνατολικῆς καὶ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας τότε μόνον ὑπάρχει ἐλπὶς ἐπιτυχίας πρακτικοῦ τινος ἀποτελέσματος, ὅταν ἀμφότερα τὰ μέρη προθύμως ἀποδέχωνται νὰ σταθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας. Διὸ ἡ προπαρασκευὴ δογματικῆς ἐκκλησιαστικῆς συνεννοήσεως μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν εἶνε δυνατὴ μόνον ἐν ᾗ περιπτώσει ἀμφότερα τὰ μέρη ὡς βάσιν ἢ κριτήριον τοῦ συστήματος τῆς διδασκαλίας τῆς δι' ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὑποχρεωτικῆς ἀναγνωρίσωσι μόνον τὴν αὐθεντίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς ἀρχαίας οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἄποψις αὕτη κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν διαχωριζουσῶν τὰς Ἐκκλησίας διαφορῶν διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἀνατολικῶν κοινοτήτων εἶνε τοσούτῳ φυσικωτέρα, ὅσῳ ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διὰ τοῦτο ἀποκαλεῖ ἑαυτὴν ὀρθόδοξον, ὅτι ὅλον τὸ σύστημα τῆς ἑαυτῆς διδασκαλίας θεωρεῖ ἀποτετελεσμένον διὰ τῶν ὅρων τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων οἰκουμενικῶν συνόδων καὶ διὰ τῆς συμφωνούσης πρὸς αὐτοὺς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν πατέρων, τὴν δὲ διδασκαλίαν ταύτην θεωρεῖ ἐσαεὶ ἄθικτον. Διὸ ἐὰν κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τὴν μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν, συμβῇ, εἴτε ἐν τῇ νέᾳ θεολογικῇ φιλολογίᾳ τῆς Ἀνατολῆς εἴτε παρὰ τοῖς σχολαστικοῖς τῆς Δύσεως, νὰ εὕρωμέν τι τοιοῦτον, ὅπερ εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς περαιτέρω ἀνάπτυξις καὶ ἑρμηνεία τῆς ἀρχαίας καὶ ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένης διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν μεταγενεστέραν ταύτην διδασκαλίαν, καίπερ οὐχ ὀφείλοντες νὰ ἀγνοῶμεν, δὲν ὀφείλομεν ὅμως καὶ νὰ θεωρῶμεν ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν γενικῶς ὑποχρεωτικὴν, ὑφ' ἣν τυγχάνει γενικῶς ὑποχρεωτικὴ ἡ διδασκαλία ἡ ἀποδεκτὴ γενομένη καὶ ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας.

2. Ἱστάμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς πρὸς ἕνωσιν ἀποπείρας τῆς ἐπιχειρουμένης ὑπὸ ἀληθῶς χριστιανικὴν ἔννοιαν ὀφείλουσι νὰ θεωρήσωσιν ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικὰς μόνον ἐκείνας τὰς παραδόσεις, ὅσαι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ εἶχον *δογματικὴν* σημασίαν καὶ κῦρος, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀτομικὰς καὶ συχνάκις πρὸς ἀλλήλας ἀντιφασκούσας γνώμας ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἐπεκυρώθησαν ὑπὸ τῆς ἀλαθήτου ἐν τῇ οἰκουμενικότητι αὐτῆς Ἐκκλησίας, διὸ καὶ ὀφείλουσι νὰ θεωρῶνται μόνον ὡς ἔκφρασις

---

* Συνέχ. ἀπὸ σελ. 450—452.

1. Αἱ θέσεις τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Θ. Γοῦσεφ, τὸν ἀριθμὸν 55, ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ «Ὀρθοδόξῳ Ὁμιλητῇ» τοῦ 1901.

λίαν παραγωγοῦ ἐνίοτε θεωρίας, οὐχὶ δὲ ὡς ἀποκεκαλυμμένη διδασκαλία. In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas.

3. Ἐν πάσαις ταῖς πρὸς ἕνωσιν προσπαθείαις, γινομέναις ἐν πνεύματι χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀληθείας, ὡς δόγματα, καὶ ἑπομένως ὡς ἀπαραίτητος ὅρος πρὸς ἕνωσιν, δέον νὰ θεωρῶνται μόνον τὰ ἄρθρα ἐκεῖνα τῆς διδασκαλίας, ἅπερ κατὰ τὴν προέλευσιν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἐρείδονται ἐπὶ τῆς θείας ἀποκαλύψεως, διὸ καὶ ἡ α΄) ἐξεφράσθησαν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ κατὰ τρόπον σαφῆ, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενον αὐθαίρετον ἑρμηνείαν, ἢ β΄) ἐπεκυρώθησαν ἢ καθωρίσθησαν ὑπὸ οἰκουμενικῆς τινος συνόδου, ἢ γ΄) διὰ τῆς ὁμοφώνου μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας προσεκτήσαντο ὑποχρεωτικὴν δύναμιν ὡς ἀλήθεια προερχομένη ἐκ τῆς θείας ἀποκαλύψεως καὶ ἑπομένως κατὰ τὴν παράδοσιν ὑφισταμένη ἐν τῇ συνειδήσει τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Quod semper, quod ubique κτλ.

4. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δόγματα, ὡς αἵρεσις ἢ ἑτεροδοξία θεωρητέον πᾶν ὅ,τι α΄) λογικῶς (κατὰ τὸ περιεχόμενον) ἀντιφάσκει πρὸς τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν ἢ β΄) ἀντιποιεῖται δογματικῆς σημασίας, ἣν προδήλως δὲν ἔχει.

5. Πᾶν ὅ,τι δὲν ἀνάγεται οὔτε εἰς τὴν σφαῖραν τῶν δογμάτων οὔτε εἰς τὰς αἱρέσεις, δύναται, χωρὶς νὰ παραβλάπτῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, νὰ ὑφίσταται ἀταράχως ὡς ἐλευθέρα *θεολογικὴ γνώμη* ἢ ὡς ὑπόθεσις τῆς δεῖνος ἢ τῆς δεῖνος σχολῆς.

6. Αἱ μαρτυρίαι τῶν πατέρων ἐν σχέσει πρὸς τὰ διαφιλονεικούμενα δογματικὰ ζητήματα δέον νὰ ἑρμηνεύωνται ἐν ᾧ πνεύματι ἐγράφησαν, καὶ δύνανται νὰ ἐννοηθῶσιν ὀρθῶς μόνον ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰς ἱστορικὰς σχέσεις τῆς ἐποχῆς.

7. Ἡ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἀνήκει εἰς τὰ μυστηριωδέστατα καὶ πάντων ἥκιστα προσιτὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἀντικείμενα τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Διὸ καὶ ἐξεταζομένη ἐξ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως δὲν δύναται νὰ ἐπικυρωθῇ ἢ ἀναπτυχθῇ διὰ φιλοσοφικῆς ἀναλύσεως.

Καὶ μέχρι μὲν ὧδε ὁ καθηγητὴς Ὀσίνην. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐν τῇ Δύσει τὰς θέσεις ταύτας, ὡς ἐξ ὁλοκλήρου ὀρθὰς, καὶ νῦν ἔτι, ὡς εἴπομεν, ὑπογράφομεν, καὶ οὐχὶ ἅπαξ θὰ ἔχωμεν ἀφορμὴν νὰ παραπέμπωμεν τὸν καθηγητὴν Γοῦσεφ εἰς αὐτὰς ὡς εἰς τοιούτους ὁρισμούς, οἵτινές εἰσιν ὑποχρεωτικοὶ καὶ διὰ τοὺς ἀνατολικούς, ἐὰν θέλωσι νὰ εἶνε καὶ νὰ μένωσιν ἀληθῶς ὀρθόδοξοι.

Ἔν τισιν ἐκ τῶν ἀποσταλεισῶν ἡμῖν θέσεων ὁ καθηγητὴς κ. Γοῦσεφ ἐπικρίνει **ἰδιωτικὰς γνώμας λογίων,** οὐδεμίαν ἐχούσας σημασίαν διὰ τὴν σύστασιν καὶ τὸ ἀληθὲς περιεχόμενον τῆς **ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας.** Ἐν τοῖς ἀκολούθοις ἡμεῖς σκοποῦμεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μόνον ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν ὡς τοιαύτην καὶ ὅ,τι ἔχει καθοριστικὴν σημασίαν πρὸς στερρὰν καὶ ὀρθὴν παράστασιν τῆς διδασκαλίας ταύτης. Ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν γνώμας καὶ θεωρίας φανερῶς ἐπαφειμένας εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀντίληψιν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ καθηγητὴς κ. Γοῦσεφ ἔχεται, φαίνεται, τῆς γνώμης, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν ἐν τῇ Δύσει παλαιοκαθολικῶν εἰσὶν ὑπεύθυνοι διὰ πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ ἐκ τῶν περιοδικῶν αὐτῶν φύλλων, ἢ ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ συγγράμματί τινος ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν. Καὶ εἶνε τοῦτο ἡ αὐτὴ ἄποψις, ἐφ' ἧς οὕτως ἐπιμόνως ἵσταται ὁ πρωθιερεὺς κ. Μάλτσεφ ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς παλαιοκαθολικούς. Οὕτω λ. χ. ἐν τῷ ἄρτι ἐκδοθέντι Μηνολογίῳ (Μέρος Β΄, Βερολῖνον 1901) συνδέει οὗτος τὴν περὶ τῶν εὐαγγελίων γνώμην ἡμῶν πρὸς τὰς θεωρίας τοῦ κόμητος Τολστόη, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ἄρθρου τινὸς τοῦ «Γερμανικοῦ Ἑρμοῦ» (Ἀρ. 5, 1 Μαρτίου 1901), ὅπερ, εἰρήσθω ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, οὐδόλως ἐγράφη ὑπὸ παλαιοκαθολικοῦ, διισχυρίζεται καὶ πάλιν λέγων «Διὰ τοῦτο ὁ Τολστόης, καθὼς καὶ οἱ παλαιοκαθολικοί, ἀφορμῶνται ἐκ τῆς αὐτῆς προϋποθέσεως περὶ τοῦ **μὴ γνησίου τῶν εὐαγγελίων»** (σελ. XX). Τοιαύτη διαγωγὴ ἐκ μέρους τῆς γνωστῆς σχολῆς ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν σχολὴν ὁ πρωθιερεὺς ἐκπροσωπεῖ τοῦτ' αὐτὸ ὑπὸ φοβερὰν ὄψιν, προσβάλλει βαρέως τὰς Ἐκκλησίας τῶν ἐν τῇ Δύσει παλαιοκαθολικῶν. Οἱ οὕτω φερόμενοι καταδεικνύουσιν ὅτι οὐδαμῶς ἔχουσιν ὀρθὴν ἰδέαν περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων, καθόσον αἱ κρίσεις αὐτῶν περὶ τῆς παλαιοκαθολικῆς φιλολογίας καὶ τῆς σημασίας αὐτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῶν παλαιοκαθολικῶν ἔχουσιν ὅλως σφαλερὰν βάσιν, οὖσαι καθ' ὁλοκληρίαν στρεβλαὶ καὶ ἀνυπόστατοι. Πῶς δὲ ἀληθῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα, θέλομεν ἐκθέσει ἅπαξ ἔτι ἐνταῦθα ἐν πάσῃ μὲν συντομίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐναργῶς καὶ φαεινῶς (klar und lichtvoll).

Ἡ θεολογικὴ φιλολογία ἡ παραχθεῖσα ἐν τοῖς κόλποις τῶν καθολικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐν τῇ Δύσει παλαιοκαθολικῶν ὀφείλει τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς εἰς τὰς προσπαθείας τῶν λογίων ὅπως ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαθύτερον εἰσδύσωσιν εἰς τὴν ὀρθὴν κατάληψιν τῆς ἀποκεκαλυμμένης, ἤτοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς, διδασκαλίας. Εἰς τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν τὴν πλήρη ἐκδουλεύσεων ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἐπιτρέψῃ ὡρισμένην ἐλευθερίαν· διότι ἄνευ τῆς ἐλευθερίας θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ αὔξησις ἐν τῇ καταλήψει καὶ θεμελιώσει τῆς περὶ σωτηρίας διδασκαλίας, ἣν ὅμως αὔξησιν πανταχοῦ ἀπαιτοῦσιν αἱ Ἅγιαι Γραφαί. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην μεγάλη ἐλευθερία ἐπεκράτει καὶ

ΜΕΧΗΝΙΚΟΒΑ

ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀδιαιρέτῳ Ἐκκλησίᾳ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τὴν ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν μιμούμεναι καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐπιτρέπουσιν ὁμοίαν ἐλευθερίαν. Ὅπως δὲ ἐκεῖναι, οὕτω καὶ αὗται τότε μόνον θὰ ἦσαν ἠναγκασμέναι νὰ ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπὶ μέρους θέσεων ἢ ἰσχυρισμῶν τῶν λογίων, ὅταν οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι σπουδαίως ἀπειλῶσι τὸ ἀσινὲς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας. Ἐφ' ὅσον δ' ὅμως οὐχ ὑπάρχει τοῦτο, καὶ ἄχρι τοῦδε οὐδέποτε τοῦτο ὑπῆρξεν, ἡ Ἐκκλησία δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἀνέχηται καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς πλάνας τῶν ἐπὶ μέρους προσώπων, ἐλπίζουσα εἰς τὴν χειραγωγίαν ἐκείνου, ὅστις κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ «ὁδηγῇ» τοὺς ἐξαγορασθέντας ὑπ' αὐτοῦ «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. ις', 13). Οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅτι αἱ γνῶμαι καὶ αἱ πλάναι ἔτι τῶν ἐπὶ μέρους προσώπων οὐδεμίαν οὐδαμῶς ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἅπαξ στερρῶς καθορισθείσης διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τοῦ κηρύγματος αὐτῆς. Ἐὰν π. χ. ὁ πρωθιερεὺς κ. Μάλτσεφ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ πῶς **διδάσκει ἡ Ἐκκλησία** τῶν γερμανῶν παλαιοκαθολικῶν περὶ τῶν **Εὐαγγελίων**, ἂς λάβῃ ἀνὰ χεῖρας, ὡς οὐχ ἅπαξ ἤδη ὑπεδείχθη, οὐχὶ τὸν «Γερμανικὸν Ἑρμῆν», οὐδὲ τὸ «Παλαιοκαθολικὸν Λαϊκὸν Φύλλον», ἀλλὰ τὰ **συμβολικὰ βιβλία,** π. χ. τὴν **κατήχησιν** τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Ὕστερον ἀπὸ ταῦτα εἰς πάντα, ὅστις δύναται νὰ βλέπῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ, γενήσεται φανερὸν ὅτι οἱ παλαιοκαθολικοὶ ἔχομεν δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν νὰ ἀποκρούσωμεν ἐντόνως τὴν πολιτείαν, εἰς ἣν ὑπεράγαν ἤδη ἀσμενίζει ὁ κ. Μάλτσεφ, ὡς ὅλως ἄδικον. Καὶ ὅμως πόσον διάφορος τῆς πολιτείας ταύτης ἦν ἡ ὑπὸ ἀληθῶς χριστιανικοῦ πνεύματος διαπνεομένη εἰρηνευτικὴ πολιτεία πάντων ἐκείνων τῶν ἀνατολικῶν λογίων, οἵτινες συμμετέσχον τῶν ἐν Βόννῃ συνεδριῶν κατὰ τὰ ἔτη 1874 καὶ 1875!

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Μητροπολίτης Μαρωνείας.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος, ἀφικόμενος τῇ δευτέρᾳ εἰς βασιλεύουσαν, ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ μεταθέσει. Αὐθήμερον δὲ ἐγένετο αὐτῷ ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου, συνεδριαζούσης, τὸ εἰθισμένον μήνυμα. Μετὰ τὴν λῆξιν δὲ τῆς συνοδικῆς συνεδρίας, κατελθόντων τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας ἐποιήσατο καὶ τὴν νενομισμένην εὐχαριστίαν.

— *Ἐξαρχία Σκοπίων.* — Τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σκοπίων ἐξαρχικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας σταλέντος ἱερολογιωτάτου διακόνου κ. Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου ὑποβαλόντος ἔκθεσιν σχετικὴν πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἅμα δὲ καὶ κανονισμόν, καθ' ὃν μέλλουσιν ἵνα διέπωνται τὰ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Σκοπίων, ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης, ἐνέκρινε μετά τινων τροποποιήσεων τὸν εἰρημένον κανονισμόν, ὃν καὶ κεχυρωμένον ἀποστέλλει προσεχῶς εἰς τὴν κοινότητα.

— *Ἐπισκοπὴ Ἀνέων.* — Ἡ δημογεροντία Σωχίων, ἕδρας τῆς ἐπισκοπῆς Ἀνέων, τηλεγραφικῶς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῶν κατοίκων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου ἐπισκόπου Ἀνέων κ. Ἀνθίμου.

— *Τὰ ἐν ναοῖς ἀγγελτήρια καὶ γραμμάτια.* — Ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη ὑπουργικὸς τεσκερὲς φέρων εἰς γνῶσιν τῶν Πατριαρχείων, ὅτι ἐπειδὴ τὰ ἐκ ναστοχάρτου κατασκευαζόμενα καὶ ἔν τισι ναοῖς ἐπαρχιῶν τινων τοῦ Οἰκουμεν. Θρόνου χρησιμοποιούμενα γραμμάτια ἤρξαντο κυκλοφοροῦντα καὶ ἐκτὸς, ἡ τοιαύτη χρῆσις αὐτῶν ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῶν ναῶν δέον τοῦ λοιποῦ νὰ παύσῃ. — Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν τοιούτων γραμματίων, ἵνα ἡ κυκλοφορία αὐτῶν περιορισθῇ μόνον ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν. Ὡσαύτως δ' ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως συστηθῇ τοῖς σεβασμιωτάτοις ἀρχιερεῦσιν ἵνα ὁσάκις ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν ἀγγέλλωνται ἐγκαίνια ναῶν ἢ τελεταὶ ἱεραὶ, ἐπιθέτωσι μὲν ἐπὶ τῶν ἐντύπων τούτων ἀγγελτηρίων χαρτόσημον δέκα παράδων, τὴν δὲ τοιχοκόλλησιν περιορίζωσι μόνον ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν ἱερῶν ναῶν.

— *Ἐπισκευαὶ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Ἡ φιλότιμος ὁμογενὴς κοινότης τῆς πόλεως τῶν Κυδωνιῶν ἀπέστειλεν, ἐξήκοντα χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα, γενναίαν εἰσφορὰν αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου. Τῇ εὐσεβεῖ κοινότητι Κυδωνιῶν ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἐκφρασθῶσιν ἡ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας εὐχαρίστησις καὶ αἱ εὐχαὶ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ. — Ἐπίσης ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει ἀξιότιμος κ. Ν. Βουλαχάνης προσήνεγκε λίρας Τουρκίας 2 — ὁ δὲ ἐν τῇ ἱερᾷ βατοπεδινῇ σκήτῃ τοῦ Σεραγίου ἀποβιώσας ρῶσσος μοναχὸς Ἄβελ ἐκληροδότησεν ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν 25 ρούβλια.

— *Ἐπέτειοι ὀνομάστικα.* — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῇ δευτέρᾳ μὲν τῷ ἐξοχωτάτῳ ἄρχοντι Μ. Ῥήτορι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας κ. Μηνᾷ ἐφέντῃ Χαμουδοπούλῳ, βοηθῷ τῆς νομαρχίας Διαρβεκίρης, τῇ τετάρτῃ δὲ τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Δράμας κ. Χρυσοστόμῳ, ἀμφοτέροις ἄγουσι τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτήν.

— *Μέγας Ῥήτωρ.* — Ἀσμένως ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Σεβ. αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εὐηρεστήθη ν' ἀπονείμῃ πρόχθες τῷ ἐντιμολογιωτάτῳ ἄρχοντι Μ. Ῥήτορι τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας κ. Μηνᾷ ἐφέντῃ Χαμουδοπούλῳ τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον Λιακὰτ ἀμείβουσα τὰς πρὸς τὸ κράτος πολυετεῖς καὶ εὐδοκίμους ἐκδουλεύσεις αὐτοῦ.

— *Ἐπισκέψεις.* — Προχθὲς ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα αἱ ΑΑ. Εξ. ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, ὁ Στέφανος Μουσοῦρος βέης καὶ ὁ Ἀνδρέας Κοπάσης ἐφέντης.

— *Περιοδευταί.* — Ἀφίκοντο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ θεοφιλ.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσένιος βοηθὸς τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἐφέσου, καὶ ὁ ἕτερος αὐτοῦ βοηθὸς ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος Ἐρυθρῶν κ. Ἰωακείμ.

—*Ἐνορίαι καὶ ἐκλογαί.* — Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἐν τῇ σημερινῇ διοικητικῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ, παραταθείσῃ μέχρι τῆς 2 σχεδὸν μετὰ μεσημβρίαν, ἀπεφάσισεν ἵνα πᾶσαι αἱ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνορίαι συνέλθωσι πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν τῇ μετὰ δεκαπενθημερίαν κυριακῇ, ἤτοι τῇ 1 προσεχοῦς δεκεμβρίου. — Ἐξαιροῦνται αἱ ἐνορίαι Σταυροδρομίου, Χριστοῦ Γαλατᾶ, Φερίκιοϊ, Βλάγκας, Ἐξ Μαρμάρων, Ἐλπίδος Κοντοσκαλίου καὶ Εὐαγγελιστρίας Ταταούλων.

— *Διαρκὴς Ἐπιτροπὴ Ἐράνων.* — Ἐν τῇ σημερινῇ διοικητικῇ συνεδρίᾳ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὠνόμασε διαρκῆ πιτροπὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ οἰκουμεν. Πατριαρχείου ἐράνων τῶν ὀρθοδόξων, ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Λιτίτζης κ. Νικηφόρου, προέδρου, τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐριτίμου κ. Ι. Κ. Χατζοπούλου, τοῦ ἐλεγκτοῦ τῶν ἐνοριακῶν λογαριασμῶν κ. Ν. Α. Νικολαΐδου καὶ τῶν κκ. Ξενοφῶντος Σιδερίδου καὶ Ν. Ι. Φερμάνογλου ἰατροῦ.

—*Ἐνορίαι Γαλατᾶ.* — Αἱ αἰτήσεις τῶν ἐνοριῶν Γαλατᾶ περὶ τῆς ἀποσπάσεως τῶν ναΰν αὐτῶν ἀπὸ κοινωφελῶν ἐθνικῶν ἱδρυμάτων, εἰς ἃ ἦσαν προσηρτημένοι, καὶ ἀποδόσεως εἰς τὰς αὐτόσε ἐνορίας, παρεπέμφθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου σήμερον εἰς τὰς ἐπιτροπὰς καὶ ἐφορίας τῶν ἱδρυμάτων τούτων.

— *Χοροστασίαι.* — Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, πατριάρχου Κωσταντινουπόλεως, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κατά τε τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ παραθρονίου, ἅτε ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου κατὰ παλαιὸν ἔθος τιθεμένης τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ ἑορταζομένου πατρός.

— *Πανηγύρεις ναῶν* — ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐν τῷ πρὸ διημέρου πανηγυρίζοντι ἱερῷ ναῷ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐν Μ. Ρεύματι, ἔνθα μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ παντὸς τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν προκρίτων τῆς κοινότητος.

— *Παῦσις ὑπαλλήλου.* — Συνεπείᾳ ἐκθέσεως τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἀπελύθη τῶν καθηκόντων αὐτοῦ σήμερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὁ ἐν τῷ Ληξιαρχικῷ γραφείῳ τῶν Πατριαρχείων βοηθὸς κ. Μιχαὴλ Σ. Μιχαηλίδης.

—*Ἅγιον Ὄρος.* — Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος διωρίσθη ὑποδιδάσκαλος τῆς Κεντρικῆς ἐν Καρυαῖς σχολῆς ὁ ἄρτι διορισθεὶς ὑπογραμματεὺς τῆς Κοινότητος ὁσιολογ. διάκονος κ. Φώτιος Παντοκρατορινός, ἐκ τῶν περιουνῶν τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ Σχολῆς. — Ἀφίκετο προχθὲς ἐνταῦθα ὁ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας εὐδοκίμως ἡγουμενεύων ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Γρηγορίου πανοσ. ἀρχιμανδρίτης κ. Συμεών.

— *Κήρυγμα τοῦ θείου λόγου.* — Κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς συνταχθὲν πρόγραμμα τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρξαμένην νηστείαν, τῇ μεθαύριον, κυριακὴν, κηρύξουσιν: ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. καὶ Μ. ἱεροκῆρυξ κ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης — ἐν Ἐξωκιονίῳ ὁ αἰδεσιμολ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Καλλίνικος — ἐν Ἁγίῳ Νικολάῳ Ψαμμαθίων ὁ ἱεροδιδ. κ. Τιμ. Σοφιανὸς — ἐν Ἁγίᾳ Κυριακῇ Κοντοσκαλίου ὁ αἰδεσ. διάκονος κ. Σεραφεὶμ Παπαπαϊσίου — καὶ ἐν ταῖς ἐνορίαις ταῖς ἐχούσαις προϊσταμένους τελειοφοίτους θεολογικῶν σχολῶν αὐτοὶ οἱ προϊστάμενοι.

—*Προσεχεῖς ἐκδόσεις.* — Ὁ ἐλλόγιμος κ. Σάββας Ἀλιαχιόζογλους ἀγγέλλει προσεχῶς τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἱστορίας τῆς Ἱερουσὴμ, εἰς σχῆμα μέγα, διὰ χαρακτήρων ἑλληνικῶν ἐν τουρκικῇ γλώσσῃ γεγραμμένης. ἀλλ' οὐδεμίαν ἐχούσης ὁμοιότητα πρὸς ἕτερο βιβλίον τοῦ αὐτοῦ τίτλου καὶ περιεχομένου, ᾧ ἐπεχείρησαν ἕτεροι. — Ἐπίσης ὁ ἑλλόγ. ἱεροψάλ. ἐν Βύγᾳ τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου κ. Θ. Τσακάλογλους ἐκδίδωσι προσεχῶς τὸ «Τριῴδιον», πόνημα μουσικὸν, παρακαλεῖ δὲ δι' ἡμῶν τούς τε σεβοσ. ἀρχιερεῖς καὶ πάντας τοὺς φιλομούσους, ὅσο τὴν τοῦ συγγράμματος ἀνέλαβον προστασίαν διὰ τῆς ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ἵνα ἐπιστρέψωσιν αὐτῷ τὰς παρ' αὐτοῖς Ἀγγελίας.

—*Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος.* — Γενομένων προχθὲς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Συλλόγου ἐξελέγησαν μέλη τοῦ Προεδρείου διὰ τὴν Ε' συλλοχικὴν περίοδον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀλέξανδρος, πρόεδρος, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Λιτίτζης Νικηφόρος Α' ἀντιπρόεδρος, Γ. Βιολάκης πρωτοψάλτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας Β' ἀντιπρόεδρος, Γ. Ι. Παπαδόπουλος γενικὸς γραμματεὺς, Φώτιος Σ. Παπαδόπουλος εἰδικὸς γραμματεὺς, Μάρκος Βασιλείου ταμίας, καὶ ὁ πανοσιολογ. σύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Νικόδημος Νεοκλῆς βιβλιοφύλαξ καὶ ὀργανοφύλαξ. Συγχρόνως δὲ τῆς ἐπὶ τῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς μέλη ἐξελέγησαν: ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ Ἀλέξανδρος, πρόεδρος, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλος, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Παμφίλου κ. Μελισσηνὸς, ὁ σύγκελλος κ. Ν. Νεοκλῆς καὶ ὁ καθηγ. κ. Κ. Ζαχαριάδης.

Ἐκκλησία Κύπρου.

Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Κυρηνείας κ. Κύριλλος διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι, συνῳδὰ τῇ ἀνακοινώσει τῆς ἀρχιγραμματείας τῆς ἁρμοστείας, προσεκάλεσε τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην Κιτίου ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Κύπρου καὶ ἀναλαμβάνων τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐν αὐτῇ ἐργασθῇ πρὸς λύσιν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος.

Ἐκκλησία Ρωσσίας.

Νέαι θεολογικαὶ ἕδραι ἐν Ρωσσίᾳ. — Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πέρυσι πανηγυρισθέντος ἰωβηλαίου τοῦ μετὰ τῆς Ρωσσίας συνδέσμου τῆς Ἰβηρίας, οἱ ἐπίσκοποι τῆς ἐξαρχίας Ἰβηρίας εἶχον ἐπιδώσει ὑπόμνημα περὶ συστάσεως ἐν τῇ θεολογικῇ ἀκαδημίᾳ Πετρουπόλεως ἰδιαιτέρας αὐτοτελοῦς ἕδρας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Ἰβηρίας. Ἡ εἰρημένη αἴτησις τῶν ἐν Ἰβηρίᾳ ἐπισκόπων παρεπέμφθη πρὸς μελέτην εἰς ἰδιαιτέραν ἐκ καθηγητῶν τῆς ἀκαδημίας ἐπιτροπὴν, ἥτις ὑπέβαλεν ἐσχάτως τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἡ σύστασις ἰδιαιτέρας ἕδρας ἰβηρικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς καταστάσεως, ἐν ᾗ εὑρηται ἡ ἰβηρικὴ ἐν

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ι. ΜΕΧΗΝΙΚΟΒΑ

γένει ἱστορία καὶ αἱ σχετικαὶ αὐτῆς πηγαὶ, θεωρεῖται ἀδύνατος καὶ ἄσκοπος, ἀντ' αὐτῆς δὲ προτείνεται κατὰ πλειονοψηφίαν ἡ σύστασις ἰδιαιτέρας ἕδρας τῆς ἱστορίας τῆς ἐν Ἀνατολῇ ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ἐνάτου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν, ἀνεξαρτήτου πρὸς τὴν ἕδραν τῆς γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Εἰς τὴν νέαν ταύτην ἕδραν δύνανται νὰ περιληφθῶσιν ὡς τμήματα καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἰβηρικῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν, οἷον τῆς ἀρμενικῆς, νεστοριανῆς κλπ. Ἡ τὴν γνώμην ταύτην προτείνουσα πλειονοψηφία βασίζεται ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣν ἔχει ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διὰ τὴν καθόλου ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, θεωρεῖ δὲ τὴν σύστασιν τῆς ἕδρας ταύτης κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον δικαίαν, καθόσον τῆς ἱστορίας τῶν καθολικῶν καὶ τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὑφίσταται ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ ἰδιαιτέρα αὐτοτελὴς ἕδρα ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς ἕδρας τῆς καθόλου ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

— *Σεμινάριον Μόσχας.* — Ἀδεία τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Μόσχας κ. Βλαδιμήρου, ἐν τῷ σεμιναρίῳ Μόσχας ἤρξαντο ἐσχάτως παραδιδόμενα μαθήματα ἀπαγγελίας, λίαν ὄντως χρησίμου διὰ τοὺς κήρυκας τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ πρῶτον μάθημα, ὅπερ παρετάθη ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ εἰς ὃ παρευρέθη καὶ ὁ μητροπολίτης, ὁ καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας κ. Οὐχωρ ἀπήγγειλε τὸν εἰς τὴν Μ. παρασκευὴν περίφημον λόγον τοῦ διασήμου ῥήτορος ἀρχιεπισκόπου Χερσῶνος Ἰννοκεντίου. Τὸ μάθημα τῆς ἀπαγγελίας παραδίδεται εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν δύο ἀνωτέρων τάξεων τοῦ σεμιναρίου.

Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Αὐστρίας.

— *Νέος ἀρχιεπίσκοπος Τσερνοβιτσίου.* — Εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἀρκαδίου Τσουπερκόβιτς, ἀποθανόντος τῇ 5 μαρτίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἀρχιεπίσκοπος Τσερνοβιτσίου καὶ μητροπολίτης Βουκοβίνης καὶ Δαλματίας ἐξελέγη ἔναγχος, καθ' ἃ ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ περιοδικῷ «Πηγῇ» τῶν ἐν Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίνῃ ὀρθοδόξων μητροπόλεων, ὁ ὑποπρόεδρος τοῦ ἐν Τσερνοβιτσίῳ κονσιστορίου καὶ τέως ἐπίτροπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Βλαδίμηρος Ρέπτας.

Ὁ πανοσ. ὑποψήφιος Τσερνοβιτσίου, διδάκτωρ Ρέπτας ἐγεννήθη τῷ 1841 ἐν Βανίλλῃ τῆς Βουκοβίνης. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν αὐτοῦ σπουδῶν, τὴν θεολογικὴν αὐτοῦ παίδευσιν ἔλαβεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Τσερνοβιτσίου, συνεπλήρωσε δὲ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Βιέννῃ, Μονάχῳ καὶ Ζυρίχῃ. Τῷ 1896 ἀπενεμήθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου Τσερνοβιτσίου ὁ τίτλος *ἐπιτίμου διδάκτορος*. Ἐχρημάτισε καθηγητὴς ἐν τῷ γυμνασίῳ Τσερνοβιτσίου, διευθυντὴς σεμιναρίου, καθηγητὴς τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ] πανεπιστημίου καὶ ἀρχιμανδρίτης τοῦ κονσιστορίου, καὶ πρύτανις τοῦ πανεπιστημίου Τσερνοβιτσίου, τῷ δὲ 1898 ἐχειροτονήθη βοηθὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον Ραδαούτσης. — Ὡς γνωστὸν ἡ μητρόπολις Βουκοβίνης καὶ Δαλματίας περιλαμβάνει α'] τὴν ἀρχιεπαρχίαν Τσερνοβιτσίου ἔχουσαν ἕδραν τὸ Τσερνοβίτσιον· β'] τὰς ἐν τῇ Ἀδριατικῇ ἐπαρχίας τὴν τῆς Δαλματίας καὶ Ἰστρίας ἔχουσαν ἕδραν τὴν Ζάραν καὶ τὴν τοῦ Βώκου καὶ Καττάρου, ἕδραν ἔχουσαν τὸ Κάτταρον.

Ἐκκλησία τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

— *Ἐκλογὴ μητροπολίτου Ἀθηνῶν.* — Καίτοι οὔπω ἐπισήμως ἠγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ τῇ 4 ἱσταμένου γενομένη ἐκλογὴ τοῦ νέου μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ προέδρου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τέως Σπάρτης καὶ Μονεμβασίας κ. Θεοκλήτου, ἐν τούτοις ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τῷ ἐκλεγέντι διὰ τοῦ ἑπομένου τηλεγραφήματος.

«Συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ παναγίου Πνεύματος, κανονικῇ Αὐτῆς ἐκλογῇ μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, εὐχόμενοι ὑπὲρ εὐσταθείας τῆς ἁγίας αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ κανονικῆς εὐδοκιμίας εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον».

— *Ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου* ἐγένετο τῇ 9 μεσοῦντος ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν.

Ἐκκλησία Σερβίας.

Τῇ 29 τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου ἐν τῷ μοναστηρίῳ Ραχοβίτσης ἐγένετο ἡ ΙΑ' τακτικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος, ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ πανιερωτάτου ἐπισκόπου Σαββάτσης κ. Δημητρίου, ἐκπροσωποῦντος τὸν σεβασμ. ἀρχιεπίσκ. Βελιγραδίου καὶ μητροπολίτην Σερβίας κ. Ἰννοκέντιον. Ἐν τῇ συνελεύσει παρίσταντο καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς τοῦ βασιλείου, πολλοὶ καθηγηταὶ τοῦ Βελιγραδίου, καὶ οἱ κατὰ νόμον παρακαθήμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν ὑπουργείων τοῦ τε τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Εὐτυχία Κωνσταντίνου, θυγάτηρ Ἀνδρέου Τσιβάνη, ὑπήκοος ὀθωμανή, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Κωνσταντίνου Χρήστου Κάκουλα, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοίκου τῆς νήσου Χάλκης καὶ ξυλουργοῦ τὸ ἐπάγγελμα ἐπὶ διαζεύξει, προσκαλεῖται ἵνα ἐμφανισθῇ τὴν πρώτην δικάσιμον Τετάρτην καὶ ὥραν 8 τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως ταύτης πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος. Ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἤθελεν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν δικάσιμον εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνος ΓΕΡΜΑΝΟΣ 2

Ὁ γραμματεὺς

Ὁ Πρωτοσύγκελλος Γερμανός

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Наукова бібліотека ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25 902889 НБ ОНУ

1948 Ф. III 726651

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА